

Blind Guardian

Recenze – Live (Ožralí v Bangkoku)

"Necestujeme proto, abychom se dopravili na určité místo, ale hlavně, abychom cestovali", píše Johann Wolfgang von Goethe v čase, kdy lidstvo ještě ve splašeném kočáře brázdilo světovými dějinami.

I přes plná dvě století technického rozvoje tryskových letadel, nadzvukových rychlostí a automobilů, má pro nás cestování neustále svoje kouzlo. V dnešní době je snadné přesunout se z jednoho místa na druhé... (a přitom se dá současně vypít velké množství alkoholu). Skupina Blind Guardian z něj pak dovede zpívat jak císař Hesenský (značka piva – poznámka překladatele). Veselost doprovází bandu na jejich výletě na Dálný Východ, respektive do Japonska a Thajska. Střídají letiště, železnice, rychlá auta i jiné dopravní prostředky. Jsou neustále v pohybu. Teď už se může starý dobrý Goethe obracet ve svém hrobě jak jenom chce (Goethe, Goethe, já slyším jen samé Goethe. Začal´s teď najednou číst knihy, nebo co?).

Den 1. - příjezd

Zatímco se moje maličkost připravuje na sjednané setkání u kontrolní přepážky Thajské letecké společnosti, dokutálí se Guardiani o dobrou půlhodinku na frankfurtské letiště opoždění. Dosti hloupá věc, jsou bez Andrého a Hansiho, neboť ti zmeškali vlak z Krefeldu do Frankfurtu. Ještě jednou kontroluju svá zavazadla a necháváme našim hrdinům telegrafický vzkaz u thajské kontrolní přepážky. Je totiž možné, že při správně rychlé jízdě taxíkem by to oba pánové, Olbrich i Kürsch, mohli ještě stihnout. Objednávám taxi z Krefeldu na Rýnsko-mainské letiště a říkám, že si to uhradí sami z vlastní kapsy. Drahý žert, zvlášť pro notoricky všetečného Fricka Andrea. Setkáváme se na sjednaném místě, načasované je to dobře. V letadle vzniká dilema. Máme si zdřímnout či začít pískat, zpívat a být veselí? Přemýšlím nad svými povinnostmi a koumám, který disk si mám pustit. Mezitím proběhl asi dvanáctihodinový let do Bangkoku, a to je relativně v pohodě. Čeká nás ještě zastaveníčko v thajském hlavním městě Taj-pen, no prima! A potom sedm hodin dalšího letu a jsme šťastně v Tokyu. Zde nás čekají japonští celníci, kteří svou práci berou zatraceně vážně a kontrolují naše přečpaná zavazadla. Sympatie projevují k mému fotoaparátu. Mám totiž japonskou výbavičku i film, a tak se tváří přátelsky. Bezva! Venku už čeká manažer kapely Tom Miller, který právě přicestoval z L.A. a šéf tour Aki, jenž nám je ihned k dispozici. Nasedáme do celkem malého a prostého autobusu, ale na cestu do Ropponi-Prince hotelu by nám stačilo stejně jenom poloviční vozítko, neboť ulice japonského hlavního města jsou zase jednou přečpané. Zjišťujeme, že bary a hospody po okolí mají otvírací hodiny do sedmé ranní.

Den 2. - volno

Další den ráno jsem byl relativně fit, zatímco ostatní vypadali jako zombies. Navečer jsem si plánoval nákupní návštěvu u Kentucky Fried Chicken, kde jsem měl zálsuk na půlku lahodného kuřete, jenže namísto toho jsem vykonal výpravu do italské restaurace přímo v hotelu. Žel, abych se rychle nacpal, musel jsem si objednat špagety. Věděli byste předem, co

se může skrývat ve vašich nudlích jako přísada? Houba či šunka? (já bych byl rád, kdyby to nebyl had nebo opičí mozeček). Ale chvála patří hotelu Ropponi-Prince, protože se začínají objevovat první fanynky toužící po autogramech, a tak se tlačí za kapelou. Poté musí Guardian´s prostát první interview, ve kterém Thomen „The Omen“ Stauch zase jednou v nejlepší náladě nažvaní plno pitomostí. K večeru nás čeká pozvání do prvotřídní restaurace od japonské gramofirmy (konkrétně od JVC). Hloupá věcička, před vstupem si musíme zout boty a ukáže se tak má zcela rozedraná ponožka a zářící prst. Trapné, jak trapné! Také u jídla se ovládám, narozdíl od zbytku kapely, a nic neochutnávám. Říkám si: "Copak pije milý de Buffo rád?" A tak si objednávám pivo. Díky tomu se od stolku JVC spustil příval řečí o tom, že jde o: Hesenského císaře. Bylo vidět, že i Tak (jeden z členů JVC), ačkoli bývá tvrdý k mravům (jako všichni Japonci), má pochopení i pro různé neřesti. Což projevili i další zaměstnanci firmy, včetně jedné novinářky, Naomi Ohno, která může být s námi u této večeře. Poté několik z nás navrholo, abychom zašli do pochybně vyhlížejícího baru Gas Panic, jenž ve dnech pátečních převažuje Američany a ve dnech všedních pak místníma figurkama. Blbých keců je plný krám a plechovka piva stojí nestydatých 800 jenů (12 DEM), jenž se platí ihned u pultu. A k tomu nemůže pít každý, neboť na majiteli záleží, zda to dovolí. Mezitím se Tak, čistě ze zdvořilosti, omluvil s tím, že mu není dobře a odešel. A my se tak můžeme oddat veselí. Je však málo důvodů k smíchu, neboť v místě je jen jediná toaleta, a dle mého názoru je tento asociální záchodek hned na druhém místě za Dnětro-petrovskou Ukrajinou. Vskutku pociťuji velkou nevolnost. A jsem natolik znechucený, že už ani k jídlu si dál nic neobjednávám. Zato žízeň majíce, chlazený mok tekl v plném proudu, navzdory neslýchané ceně. Bylo již hodně pozdě, když jsem se odpotácel do hotelu. Musím tedy dodat, že udeřila obnova veletuctu pijáckých oslav Krefeld'ánů. Ostuda tak padla zase jednou na mou třešticí hlavu.

Den 3. – Tokyo (Nakano Sun Plaza)

Ráno mě budí volání pokojské, že nechce nahlížet, jestli prý nepotřebuji čerstvě povléci ložní prádlo. Pcha! O půl čtvrté jsme se měli sejít, ale zjišťuji, že kapela je již na cestě do místa koncertu, a že manažer Tom si myslel, že budu s nima, ale já nejsem. A tak si volám taxi, kterých je tu přehršel, a nasedám do něj. Po čtyřiceti minutách jízdy skrze nepatrná zákoutí uliček a chmurnou železnici, mě náš osobní řidič na kole Kamikadze Manier vyhoví a dováží k obřímu nákupnímu centru, kde se nachází též hala. Ta se podobá velikému kinu. Blind Guardian zevrubně kontrolují zvuk, tlačí je totiž čas, neboť za chvíli mají začít. O půl šesté mají pořadatelé za úkol vpouštět fanoušky. V mezičase musí kapela počítat taktéž s několika děvčaty, jenž chtějí autogram. Zatím pořadatel připíná na stěnu oznámení: všichni z generálního štábu pojďte připravit pódium! Jen si chystám foťák a dámy a pánové dokončují svou práci. Kapela dokončuje zvukovku a je dost nervní. Ještě, že skinsman kapely, Thomen, zase jednou člověka rozveselí. Nejdříve nemohl najít záchod, zatímco stál přímo před ním. Poté se pohádal s nějakým maníkem a vzal spray a silně se navoněl. Na moji otázku, co to vyvádí, vždyť má jiné povinnosti, jenom suše odpověděl, že se předtím, když ladili zvuk trochu poškorpili a tak dodává: "To jsem rozčilený, jenom já nebo i ostatní?", ale kdepak... "Ne, ne, špatně pane Datel, ech, Stauch". Hansimu rovněž není do smíchu. Má velkou trému a je z toho zralý na oprátku. Všichni by se měli dát dohromady a nervozitu hodit za hlavu, neboť za pět minut jdou chlapeci na scénu obrovitého jeviště před nímž jásá na dva tisíce fanoušků. Začínají skladbami Welcome To Dying a Time What Is Time, a tahle první jiskřička rozdmýchává mohutný požár. Následují klasické štychy jako Valhalla, Majesty a Lost In The Twilight Hall, na něž obratně navazuje matroš z aktuálního alba Imaginations From The Other Side: And The Story Ends, Another Holy War, Born In A Mourning Hall plus I´m Alive. K tomu všemu kapela přidává The Last Candle, svou nejlepší věcičku z alba Tales From

The Twilight World, s níž mají v Nakano Sunplaza živou premiéru. Po pěti přídavcích dosáhl jejich 135-minutový blok vrcholu. A tak jim konečně končí jejich první vystoupení, po němž se skupina klidí z pódia zcela vyčerpaná, ale šťastná. Taktéž hráč na klávesy Andreas Küick je sám se sebou celkem spokojen. Materiál Krefeldanů zkoušel totiž jen na jedné společné zkoušce, a proto se teď pořádně zapotil. Fanoušci jsou tak nadšeni, že vytvořili před propagačním stánkem kapely téměř 150 metrů dlouhou frontu. A ta se podobala vlnícímu se červu. Za půl hodinky jsou všechny mikiny vyprodány a též normálních triček již mnoho nezbyvá. A tak se nyní prokazuje, že Strážcové vzali sebou na turné málo zboží. Většina zúčastněných táhne zpět do hotelových lůžek, protože následujícího rána se musí vylézt velmi brzo z peřin. V našem pokoji se sešel veletucet lidí v příjemné náladě. Probíhá ještě malé posezení. Henrik, dánský bubeník, je zaměstnán rozkouskovaním lékořicového bonbónu. Vkládá jej do lahve vodky a za čtyřicet hodin budeme mít čistou lékořicovou kořalku, která se v jeho vlasti stručně nazývá Smogro.

Den 4. – Osaka (Archaic Hall)

Posádka již o třičtvrtě na pět vše připravuje. Kapela totiž sama spoléhá na to, že jejich ozvučení bude dobře naladěno. Manažer Tom a moje maličkost tak aspoň do devíti může odpočívat, neboť večer bylo zase zemětřesení. Thomen mně svým stálým tlacháním lezl na nervy. Skoro jsem mu to šel zakázat, ale krátce před ránem již přestal. Málem jsme také zaspali, ale naštěstí jsme chytili taxi a jedeme rychle na tokyjské nádraží. Tam nás zas čeká několik fandů. Nasedáme do Nomozi Expres 301, jímž se přepravujeme do Osaky. Naši fanoušci se musejí ale spokojit jen s druhou třídou, zatímco my usedáme do širokých křesel útulné třídy první. Dobré dvě hodiny pak do 400 km jihozápadně ležící Osaky průběžně relaxujeme. Během cesty, v Nagoy, najednou zahlédneme Vaddra Abrahamse (toho s dámskými kalhotami), vlastně jde o jeho dvojníka, který nastupuje do našeho vlaku. Hlasitý klávesák Andreas jej zařazuje mezi nejlepší basáky rockové generace, neboť prý hrál ve skupině Phila Collinse. Mmm. V Osace jsme ubytováni také jako před třemi lety. Ve velkolepém, neobyčejném Nakai South Tower Hotel. Žel, zůstává nám jenom velice málo času, abychom mohli pečovat o svá těla nebo se uvolnit. Je to díky přemrštěně namačkanému časovému plánu. Vystoupení je dnes již o půl šesté, což nás mnoho netěší. Musíme se tedy řídit podle plánu japonského pořadatele Uda Artista. Avšak ani u Asiátů nejde vše tak hladce. Menší zmatek nastal se vstupem do haly Archaic, která pojme na 1700 lidí, protože díky nečekané ztrátě klíče od hlavního vchodu se tak vstup do haly o několik minut protáhl. Vůbec není uspokojivé, že dnes je tu mně tak nesympatické rádio Captain Wada a taktéž televizní moderátor s divným úcesem jako pseudo (skalní) příznivec Olliho Klemma. Žel nenechává bandu napokoji a nakonec se svým drsným chováním mnoha divákům ohlašuje vystoupení skupiny. To jsme na vojně či co? V pološeru trvalo vřiskání ještě pět minut než se konečně Blind Guardian objevili na pódiu. I když tohoto maníka chlapeci špatně nesou, dokáží to překousnout a zbytku vyprodané haly předvedou triumfální vystoupení, tak jako dne předchozího. Též klávesák Andreas může být dnes se sebou spokojený, zvláště když Hansi zvolil třetí skladbu mimo stanovený program. Zatímco jsem v první části show převážně fotil, místo kolem mne se povážlivě zatarasilo. Případal jsem si jako trpaslík. Snažil jsem se tomu čelit, ale raději jsem potom druhou část akce strávil na balkóně, kde jsem si mohl vychutnávat požitky z fantastické show japonských osvětlovačů. Po vystoupení si musíme pospíšet neboť chceme navštívit ještě osacké Hard Rock Café. A dnes žel zavírají již ve dvanáct hodin, a tak spěcháme ještě do hotelu. Všechno stíháme včas a v Café nás čeká horda fanoušků zvědavých na muzikanty z Germánie. Žel, těsně je tu tak, že nám je každá rada drahá. Nakonec končíme v krčmě nazývané Nest s níž již máme z roku 1992 dobré zkušenosti. Zatímco se část fandů

plíží po naší stopě po různých zařízeních jak potkaní smečka, já a Thomen jsme se zabarikádovávali v baru Raven, který má poklidného hostinského. Těší se z naší návštěvy, jenž se pak trochu zvrhne. Pijeme totiž rozličná piva díky našim vyschlým hrdlům, i když máme málo peněz. Vyvažující protihodnotou nám pak může být účet na 36.000 jenů, které musel zacvakat Hansi v Nest za nápoje. Vzhledem k tomu jsem já vyvázl ještě levně.

Den 5. - Nagoya (Club Quatro)

Další den jedeme expresem Hykari do Nagoye. Kromě Thomena zastáváme jednotný názor, že bychom těch 150 km mohli jet klidně taxíkem. Je to třetí největší japonské město. Natáhli jsme se dozadu. Ó, pánové, pohřbete můj mozek na ohybu řeky! Dorážíme do Nagoye, nalézáme klub Quatro, který je v osmém patře výškového domu. Je tu útulný bar, ve kterém je místo pro 500 příznivců. Zatímco Strážcové kontrolují zvuk, vyrážím s Magnusem o dvě patra níže. Pomůže mi vybrat v Tower records nějaká japonská CD's. Tom Miller mi mile přenechal svých 2.000 jenů a mezitím si šel sehnat něco k pití. Začíná první série zkoušek. Ostatně Mr.Küick dnes má opět těžkou hlavu. Přemýšlí a brblá jako v parlamentu (kam jen má postavit ty klávesy? Na střechu?). Blind Guardian mají dnes na pořadu mimo program dalších pět písní: Another Holy War, The Quest For Tanelorn, I'm Alive, The Last Candle a Somewhere Far Beyond, což natahuje show na sto minut před super publikem. Znepokojující na této noci je jenom vlastně upírům se podobající první řada, která se k nám stále natahuje. Už z toho šedivíme, je to jako špatný sen. Noční můra v Nagoyi! Po koncertě večerí celá sebranka vločky v jedné korejské restauraci. A potom, ještě než se šlo na kutě, táhneme z hotelu do Minibaru. Avšak žel, od večerního sladkého snění nás budí volání naprosto opilého Thomena. On a jeho kámoš Henrik mají veselou náladu a tak mne prosí, abych přišel k nim na pokoj. Jejich přání je mi rozkazem, a tak za chvíli klopýtám otevřenými dveřmi svého pokoje do pokoje Thomena, kde je mi poskytnut pohled pro bohy. Tohle duo se objímá za hrud'. Na sobě přitom má obrovské černé triko s nápisem Herman Harper II. Jejich kolega Wolf Rüdiger Mühlmann šel do kolen zcela zbaven orientace. Byli po společné večeri na hříšně drahé diskotéce společně se svými kolegy a teď právě se Thomen shýbal nad telefonem a breptal do něj krajně riskantní otázku: Je tam tlouštítko? V posledním okamžiku ji dokázal na moji domluvu potlačit. Od pozdního nočního telefonování s Hansim musel tedy Mr.Stauch upustit, a tak vše slyšel jenom chlápek od merchandise Sascha, jenž ovšem těžce srozumitelnému brebentění bubeníka v telefonu vůbec nerozuměl. Konečně je alkohol přemohl, a tak i já v šestpětatřicet ráno znaven ulehám do postele.

Den 6. – Den volna

Hykari expres nás dalšího dne opět přiváží do hlavního města Japonska. Ze všeho nejdřív nás na nástupišti přepadá tlupa fanoušků. Dříve, než však vyrážíme nakupovat, posilujeme se jedním japonským zákuskem v části zvané Mischpoke. Poté kolektivně dobýváme obchodní dům. Tady Henrik doháněl k šilenství prodavačky, poněvadž všude chtěl vyzkoušet všechna kimona. Během tohoto času v jiném oddělení byl Thomen pořadatelem turné Mr.Udem seznámen s Tomem, což mělo za výsledek to, že náš přítelík Stauch měl na veškeré zboží obrovskou slevu a dostal též řetízek pro svou přítelkyni. Tolik štěstí sice my nemáme, avšak nic si z toho neděláme. Společně v obchodním domě proháníme prodavačky, které na všechno potřebují spoustu času. Večer poté dostáváme pozvání od dvou místních fandů, Kaith a Tomoni, do čínské restaurace, která je ve středu Roppongi. Kvůli nám mají o hodinu déle otevřeno. Naštěstí si tentokrát můžeme nechat botky na nohou, zato však jídlo, které v přepočtu přijde na 65 DM, stojí za starou bačkoru. Raději bych byl o hladu, než jísti tak odpornou věc, jako polívku ze žraločích ploutví, či nedopečenou medúzu. Budu šťastný, až se

zas nacpu u McDonald's či u Kentucky Fried Chicken. Po hodech dáváme našim unaveným kostem na srozuměnou směr Hard Rock Café, ze kterého máme ještě z posledního tour špatné vzpomínky. Za poslední tři roky se tu nic moc nezměnilo. Je tu sice poloprázdno, ale obsluha je mizerná. Po deseti minutách stále nereaguje na naši objednávku nikdo. Rozhodli jsme se proto pro změnu. V baru Gas Panic není dneska moc zábava, i tak zde pár lidí zůstává, přestože zde hrají jen disco.

Den 7. - Kawasaki (Club Citta)

Nový den, nové štěstí - vymýšlím nové pořekadlo a hned dnes mne velké štěstí opravdu potkalo, když jsem reflexivní reakcí zabránil pádu a rozbití mé kamery na zem. Skupina se nachází opět ve veliké časové tísní. Mimo různé rozhovory musí být přirozeně včas v Kawasaki a tady vypilovat zvuk pro poslední vystoupení v klubu Citta. Výjimečně nás přivádí v úžas, když se dostaneme skrze tokyjský dopravní chaos a čekají na nás pořadatelé oblečení v livrejích, které známe v Německu jen z fotbalových stadionů. Zde jsou nastoupeny po celém sále. Vlastně plně zbytečně, jak se později ukazuje. Japonci jsou extrémně disciplinovaný národ. U pokladny byla mačkanice a vyprodáno pro 1.300 návštěvníků. Venku se to proměnilo v čarodějný kotel, na některé fandky se totiž nedostalo. Publiku během akce zpívá s kapelou dosti přesvědčivě, až se nedají pochytit rozdílů a pořadatelé se mohou během akce jít klidně zdřímnout, zatímco já fotografuji. Blind Guardian srší energií a předvádějí skladby ve stejném pořadí jako v Nagoyi. Jen po posledním přídavku Barbara Ann se odkloní od běžného programu a hraje volně dál. Přebíhá nám mráz po zádech, když děvče v první řadě roní krokodýlí slzy a když Tak Thatilike jest též dojat. Udo je celý rozjařený a potřásá každému rukou, přičemž se každému uklání. Na cestě do hotelu jsme až v pokročilou noční hodinku. Od Roppongi Prince jedeme přímo do steakového domu, kde nám Mr.Udo uložil všechna naše zavazadla. Tam nám pět číšníků naservírovalo jako předkrm obrovské kraby. Pak dali na stůl několik rozžhavených ploten a na nich se škvařily naše steaky. Tahle operace vypadala tak chutně, že si i darebák můj žaludek dal říci. Absolutním vrcholem dnešní večere jest potom bujaré tlachání, které začal ukecaný Mr.Udo. Konečně nás propustili a my se tak mohli vzdálit od našich velkorysých hostitelů. Většina lidí šla zpátky do hotelu. Jenom několik jich šlo ještě do Gas Panic v době, kdy již pomalu začalo vycházet slunce.

Den 8. – Dlouhý let do Bangkoku

Ačkoli jsme všichni do jednoho unaveni jako psi, opouštíme rychle hotel. Děláme dobře, protože nikdy nevíme jak při této dopravní obsluze dorazíme k letišti. Doprava jest velice chaotická, ale naštěstí přijíždíme na letiště Narita přesně. I tak přišel ještě náš manažer v této časové tísní na slavný nápad vyměnit si prachy. Ale to by už nešlo. Ještě, že jsem naštěstí já měl tenhle nápad dřív, a tak banda letadlo nezmeškala. Během letu získal bubeník přezdívkou Thomen „Axl“ Stauch, a to potom, co mu pilot řekl: Ty vypadáš jako Mr.Guns N' Roses! Na letišti v Bangkoku je teplota o něco nižší a tropické teplo odpadá. Vedle lidí od Solar Music, thajské gramofirmy Blind Guardian, kteří nás převedli přes pasovou kontrolu a celnici, nás čekal team kameramanů a tucet fotografů. Na uvítanou dostáváme každý, jako na Havaji, květinový věnec. Poté nás tým Solaru odvádí ke dvěma autobusům, jež jsou opatřeny obřím logem skupiny. Milé! Při setkání s fanoušky panuje přátelská pohostinnost, ta se ale zvrhává a pánové i dámy se na nás valí. Tož mizíme před nebezpečným davem a běžíme v přirozeném rytmu skladby Imaginations From The Other Side. První nával davu odráží policejní hlídka, jež se skládá ze dvou úředníků na motorkách. Pokračujeme skrz thajskou metropoli do hotelu, který se stává na tři dny naším domovem. Vycházíme ven z autobusu a žasneme. Je to vznešený útulek, ne jako v Japonsku. Jdeme dovnitř. Protentokráte máme dvakrát větší

pokoje. Jsou tak velké, že se v nich může člověk i proběhnout. Stejně, tak jako členové kapely, mohu i já s Tomem jeden takový pokoj obývat. Solar Music přijde celý tento výlet asi na \$ 25.000 USD. Luxus však vychutnáváme jen chvíli, protože nás čeká první bod tohoto dne, a to vystoupení v Hard Rock Café, kam nás přiváží autobus naší kapely, jenž byl obyvateli Thajska pokřtěn na Robocop I. Ve druhém podlaží nás očekává dav lidí. Jenže z Japonska ještě nedorazilo vybavení Strážců, takže musíme nechat zkoušet thajskou předkapelu. A ta je ihned na jevišti. Celá šestice nemá s heavy metalem nic společného, přesto se při první přestávce dává s námi hned do žvanění a jejich zpěvačka má fakt dost prochlastaný hlas. Potom nasadí kapela tempo s Twist And Shout a Hippie, Hippie, Shake, coby dvojicí klasických rock 'n' rollů. Zde má krefeldská trpělivost došla, neboť člověk, který měl dovézt vybavení kapely, ještě nedorazil. A to je důvod, proč se Hansi a spol. prezentují s A Past And Futur Secret, The Bard 's Song a Barbara Ann, trojicí skladeb jen akusticky, namísto plánované pětičky. Zvuk kytar nebyl nic moc, i když se André a Magnus snažili nástroje naladit, což se jim podařilo až časem. Odjakživa dobrý Omen měl start úspěšný, a tak všichni společně překonali technické problémy se stovkou přihlížejících. Za což se jim dostalo i zdvořilé pochvaly. Po chvíli jsou jim kladeny otázky dámy z radiového vysílání Pirate on the Rock. Tohle rádio přenášelo veškeré události živě. Poté se nám dostalo pozvání od Solaru do typické domácí restaurace. Lidé v Bangkoku jsou nějak moc veselejší, otevřenější a emocionálnější než v Japonsku.

Den 9. - Bangkok (Phoebus Amphitheatre)

Zatímco se Blind Guardian účastní interview, mimochodem pro druhé největší thajské denní noviny, které náš kvartet ve velkém stylu propagují, já se sháním po nějakém jídle. Skupina poté jde na společnou večeři s novináři nějakého hudebního časáku a já si objednávám místo toho obrovskou pizzu (Buffo ty jsi ale velkolepě šíleně mlsný). Potom se flákám po impozantním supermarketu, ve kterém kraluje impozantní nabídka mořského zvířectva. To jsem si vždycky přál spatřit. Kapela je po večeři, a tak společně nastupuje do autobusu, který nás veze k obrovskému komplexu Phoebus. Zde mají zas jednu akustické vystoupení. Tentokrát zanechávají Blind Guardian dobrý dojem. Žádný div, hrají na vlastní kytary, což je hned znát. Začínají od Barbara Ann, načež hrají četnému obecenstvu předělanou verzi The Wizard od Uriah Heep. Mezitím se prostorný sál Phoebusu plní až do posledního místečka. Obzvláště se zaplňuje velká taneční plocha, která je rovnou pod pódiem (asi dvacet metrů dlouhým). Akustika je tu dobrá. Zbytek publika se usazuje u stolů a objednává si pití. To známe, že ano. Chtějí mít dobrou náladu. A ta také tady panuje, neboť po zaznění intra Inquisition se otáčí na 7.100 návštěvníků správným směrem, k nám! Koneckonců Blind Guardian jsou první heavy metalovou kapelou po skupině Metallica, která v Bangkoku vystupovala. Jo, když si člověk odmyslí toho rockera Bon Joviho hrajícího tu jenom hodinu. Obecenstvo je těmito Evropany nadšené a krátce po vystoupení jde skupina opět do hotelu. Jen bedňáci Bush, Langlich a Sascha zůstávají ještě v Phoebus, protože musí nadšenému publiku rozdávat stovky autogramů. Zvláště Sascha byl fanoušky přehnaně obklopen, neboť byl při ruce, a to byl důvod, že jsem se mohl vytrazit a jít na záchod. Tady mne avšak někdo popadl a začal pořádně masírovat. Pomohl mi až zaměstnanec Phoebus. Takhle přepadávat turisty na toaletě. Hrůza! Chce to klid (to si Buffo nemůže v Asii v klidu ani zakouřit?).

Den 10. - Bangkok (den volna)

Zase volno. Zatímco já si vospávám, absoluuje skupina již třetí akustickou sešlost před četnými hosty v našem hotelu, poté prostojí několik dalších interviews, které tu jsou na

denním pořádku. A tím pádem mají Guardian's opět jen málo času k relaxaci. Odpoledne nás provázejí chlupci a dívky od Solaru do gigantického obchodního domu, ve kterém jsem při nakupování spolu s Thomenem smlouvali s nějakou tlustou Thajfankou, a to o dva discmany, které nám ta dáma chtěla prodat. Po tuhém dohadování dovedl Thomen vyjednat, že nám prodavačka obě věci poskytla za 3.400 bahet. Byla to na pohled žena dobrá, avšak dosti nás vytočila, když se při účtování vrátila k ceně původní. V dalším nákupním centru nás potkala zajímavá věc ve kšeftě s alby. Na nepatrném jevišti je zde místo pro škopky, a tak dostal Mr. Stauch praštěný nápad zahrát na nich A Past And Future Secret a The Wizard. Ostatní členové skupiny ho následují. Hned na to obklopí skupinu fanouškové a koná se hodinová autogramiáda. Popsali kopu papíru a také hrůzu CD's. V domněle největší restauraci na světě, která vypadala jako nějaké panské sídlo, jsme si chtěli v klidu odpočinout od nočního života v Bangkoku, ale žel figury od Solaru přišli na hloupý nápad, a to vodit nás po načervenalé čtvrti této milionové metropole. Přitom jsme unaveni a nikoho to tedy nezajímá. Raději bychom byli v útulném hotelu, kde pomalu doznívá disco.

Den 11. – Cesta zpátky

Dnes budeme mít pozdní večeři až po přistání ve Frankfurtu, ale ještě před odletem bude dnes na denním plánu výjimečně kultura. No není vlastně pití také kulturou? (Měl bych to přece vědět, když si mezitím čtu i Goetheho...). Všichni si tedy jdeme prohlížet Grand Palace (tedy, kromě Andrého a Saschi, kteří se raději na cestu zásobují všemi možnými počítačovými hrami) a jeho nejpěknější pamětihodnosti v Bangkoku. Je to nádherná pastva pro oči. Krásné stavby byly i pro takového nevzdělance, jakým jsem já, prvním krokem k sebepoznávání. Teplý pocit u srdce, takhle běží minuty jako vteřiny. Skutečně ohromující! Lidé od Solaru si nás za tři dny opravdu oblíbili. Přirozeně i pro nás je těžké se s nimi loučit. Následuje veliké focení a loučení. Čas běží a my jsme již z Tokya poučeni o včasném odjezdu, a tak se v jedenáct hodin ukládáme jako pytle do našeho letadla. Po dvanácti hodinách nekonečného letu jsme konečně doma...Amen!

Seznam hraných skladeb v Japonsku: Inquisition, Welcome To Dying, Time What Is Time, And The Story Ends, Valhalla, Born In A Mourning Hall, The Bard's Song - In The Forest, Another Holy War, The Quest For Tanelorn, Majesty, Morded's Song, The Last Candle, I'm Alive, Traveler in Time, A Past And Future Secret, Journey Through The Dark, Imaginations From The Other Side * Piper's Calling, Somewhere Far Beyond, Lost In The Twilight Hall * * Lord Of The Rings, Goodbye My Friend * * * Barbara Ann

Redaktor: Buffo (časopis Rock Hard, prosinec 1995, překlad Arwen)